

JULIA BURGERS-DROST

De zon zij
van het leven

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

‘De bel! Wie belt er nu zo laat op de avond? Halftien... Ik hoorde onlangs, Sophie, dat je na negen uur de voordeur niet meer moet opendoen. Laat maar bellen!’ Had Nanda Herwijnen zonet nog schijnbaar ontspannen zitten lezen, dan is daar nu niets meer van te merken! Als een vogeltje dat zojuist tegen vensterglas is geknald, zo angstig zit ze in de voor haar veel te grote fauteuil.

Sophie legt de krant naast zich op de grond en staat kalm op. ‘Mam, het is misschien een buur die hulp nodig heeft. Of toch nog een collecte. Er wordt alweer aangebeld, mam, ik doe open.’

Sophie negeert haar moeders verzoek en loopt bedaard naar de gang, waar ze even later de voordeur opent. Een vlaag kou dringt het huis binnen, wat Sophie doet huiveren. Ze kijkt de man die voor haar staat vragend aan. Hoewel ze hem niet eerder heeft gezien, komt hij haar vaag bekend voor.

‘Goedenavond. Mijn naam is Finn Thomassen. Neemt u mij niet kwalijk dat ik u kom overvallen. Maar daar is een goede reden voor!’

Sophie krijgt een hand, die ze afwachtend schudt. ‘Ik wil u graag binnen vragen, maar we hebben maar één kamer en daar zit mijn moeder, die momenteel geen bezoek kan ontvangen.’ Er valt een stilte terwijl ze elkaar opnemen. Dan vraagt Sophie: ‘Moet ik u ergens van kennen?’

De man grinnikt en knikt. ‘Als dat zou kunnen... Helaas liggen onze herinneringen aan elkaar, mochten we die hebben, te ver in het verleden. Want zie, we zijn familie van elkaar.’

Sophie schudt haar hoofd. ‘Dat denk ik toch niet! Is dit als leuk binnenkomertje bedoeld? We hebben zo goed als geen familie meer, voor zover ik weet!’

Finn Thomassen kijkt verlangend langs Sophie heen het warme huis in. ‘Sterker nog, Sophie, we zijn een tweeling.’

Sophie doet een stap achteruit. ‘Als dit een grap moet zijn, kan ik hem niet waarderen. Mijn ouders hebben mij nooit zoiets verteld. Dus uw woorden verwijst ik naar het rijk der

fabelen. Ik ben niet geadopteerd, meneer.' Ze blijft kalm, maar voelt een boosheid opkomen. Al die tijd dat Finn staat te dazen, zit haar moeder te bibberen naast de open haard.

'Toch wel, Sophie. Ik heb onderzoek gedaan, zeer grondig. Sinds kort weet ik dat ik geadopteerd ben. En dat ik samen met jou op de wereld ben gekomen. Dus ik neem aan dat jij niet op de hoogte bent van het feit dat je geen eigen kind bent?'

Er schieten allerlei gedachten door haar hoofd. Geadopteerd. Een van een tweeling... het moet niet gekker worden.

Finn doet een stapje in haar richting. 'Het is laat op de avond, maar ik wil je graag spreken om alles met je te delen wat ik weet. Ik ben op zoek naar mijn biologische ouders. En als je alles weet wat ik vernomen heb, zul je dat ook willen. Wil je je moeder hiermee confronteren?'

Sophie schudt verwoed haar hoofd. 'Dat... dat kan niet. Onmogelijk. Ze zou het niet aankunnen. Maar wat stel je dan voor?'

Finn rilt in zijn toch dikke overjas. Hij stopt zijn handen diep in zijn zakken. 'Wanneer kun je? Laten we iets afspreken. Ik neem aan dat je hier in de buurt bekend bent. Een

café? Restaurant, hotel? Je zegt het maar.'

Sophie tuit haar lippen, zegt dan dat ze werkzaam is in een boekhandel. 'Daar vlakbij is een grand café waar ik weleens lunch als ik een lange dag heb. Bijvoorbeeld op vrijdag, dan is het hier koopavond.'

'Prima! In de winkelstraat dus? Ik neem aan er hier maar één winkelstraat is? Als ik de boekhandel vind, vind ik jou en dus ook het café. Goed, dan zien we elkaar... zeg maar hoe laat.' Hij haalt zijn handen uit zijn zakken, kromt zijn vingers en blaast op zijn vuisten.

'Sorry, ik kan je echt niet binnenlaten. Misschien vertel ik je de reden nog wel een keer. Daar lopen mijn moeder en ik niet mee te koop. Vrijdag na zessen kan ik wel weg. Maar om zeven uur moet ik terug zijn, want op koopavond is het meestal erg druk.'

Finn steekt weer een hand uit en als Sophie voelt hoe koud die is, bloost ze van het schuldgevoel. 'Tot vrijdag,' zegt ze. 'Ik moet bekennen dat je me erg nieuwsgierig hebt gemaakt!'

'Dag zusje, tot vrijdag. Ik verheug me erop!'

Met lange passen beent Finn het tuinpaad-

je af. Hij stapt in een auto die Sophie tot de luxecategorie rekent. Geruisloos sluit ze de deur. Maar haar moeder heeft het wel gehoord. ‘Wie was dat, Sophie?’

Sophie haalt diep adem en verzint ter plekke een smoes die het goed zal doen. Haar moeder is o zo slim! ‘Mam, dat was iemand die voor iets in de zaak kwam. Eh... een bestelling die niet goed is overgekomen. Hij is niet van hier, kon niet overdag en wilde het mondeling uitleggen. Komt dus wel goed. Zal ik verse thee halen? Het is me toch koud buiten. Ik denk dat het vannacht stevig gaat vriezen.’

Als ze met thee in de kamer terugkomt, heeft haar moeder een blok hout op het vuur gegooid. De vlammen likken met gretige tongen langs het appelhout, dat een heerlijke geur verspreidt. Haar moeder zit weer op haar stoel, de benen onder zich getrokken. Zo rustig als ze nu lijkt!

‘Lekker, thee is altijd welkom. Wat voor soort heb je genomen?’

Sophie zegt dat het iets nieuws is, een soort kruidenthee die de nachtrust positief beïnvloedt. Moeder en dochter bij de open haard, overpeinst ze. Het lijkt een vredig tafe-

reel, maar helaas is dat schijn. Al snel is Nanda Herwijnen weer verdiept in haar boek, maar Sophie kan er niet toe komen zich op het nieuws uit de krant te concentreren. Geadopteerd...

Veel weet ze niet over haar achtergrond. Er zijn geen grootouders meer en geen ooms, en ze heeft slechts één tante. Alleen deze zus van haar vader, tante Emma, leeft nog. Wel weet ze dat haar moeder erg jong was toen ze in het huwelijksbootje stapte. Haar vader was – ze rekent het snel uit – vijftientig jaar ouder dan zijn bruid. Ze kan zich niet voorstellen dat ze zelf ooit op een zoveel oudere man zou vallen. Maar wat weet zij nou van de liefde?

Een slecht huwelijk was het niet. Zeker niet. Maar een feit was wel dat voornamelijk haar moeder, die erg neurotisch was, haar heeft opgevoed. Haar vader was altijd met zijn zaken bezig. Behalve als het vakantie was. Dan huurden ze een huisje en deed papa mee met de spelletjes waar zij en haar moeder dol op waren.

Stapels spelletjes bezaten ze. Kleine doosjes met verrassend leuke spellen. Kleurentorentje, dat was haar favoriete spel. Later kwa-

men er moeilijkere spellen op tafel: Scrabble, Monopoly en Rummikub. Maar na haar vaders onverwachte dood was het uit met de spellen. Heel lang was haar moeder zwaar depressief en van het een kwam het ander. Sophie woont niet voor niets als vierentwintigjarige nog altijd thuis.

Ze schrikt als haar moeder haar boek met een klap sluit. 'Nog een stukje voor morgen bewaren. Geweldige schrijfster. Ik houd van die verhalen die zich in Ierland afspelen. En dan het omslag, een tuin met een stuk van het huis, dat ziet er altijd zo veelbelovend uit.'

Sophie glimlacht. Ze kent ondertussen de smaak van haar moeder. 'Ga je al slapen, mam? Ik kijk nog even naar het late journaal en dan kruip ik er ook in. De thermostaat maar niet te laag zetten. Het wordt een koude nacht.'

Afschuwelijk om bezoekers niet binnen te kunnen nodigen, vindt ze. Maar het is niet anders. Terwijl ze de gebruikte kopjes in de vaatwasser zet, hoort ze boven het water van de douche stromen. Ze haalt een doekje over het aanrecht, haalt de theezakjes uit de pot en gooit die in de afvallemmer. Haar gedachten razen door haar hoofd. Geadopteerd... de vier

lettergrepen hameren maar door. Geadopteerd!

‘Welterusten!’ roept haar moeder van boven. Zo jong klinkt die nog. Mam is een vrouw van midden veertig die er op bepaalde momenten nog uitziet als een meisje.

‘Slaap lekker, mammie!’ Sophie doet de keukendeur op slot en de lichten uit. In de kamer zet ze de tv aan. Ze wil op de hoogte blijven van wat er gebeurt in de wereld. Anders wordt haar wereldje zo klein. Niet dat ze vrolijker wordt van het nieuws. Maar de weersverwachting is de moeite waard. Er komt een zeer koude stroom lucht vanuit Scandinavië. Goed voor de zaak, want met zulk weer blijven de mensen lekker binnen en willen ze iets te lezen hebben, dus kopen ze meer boeken.

Tegenwoordig is de aanschaf van een boek prijzig. Haar niet meer zo jonge baas moppert geregeld dat hij zich nog weet te herinneren dat een roman vier of vijf gulden kostte. ‘En mijn vader was woest om de prijsverhogingen! Hij was nog uit de tijd van drie gulden en vijfenzeventig cent.’

Sophie knipt de tv uit en kijkt de kamer speurend rond naar rondslingerende spullen.

Kussentjes op de bank legt ze recht, ze controleert het vuur dat al dooft. Dan schuift ze een overgordijn een stukje open om naar buiten te kijken. Het is stil op straat. Ze hoort een hondje keffen. Die zal geen zin hebben in vier koude pootjes.

Met een ruk sluit ze de wereld buiten en ze loopt langzaam naar boven. Het is vroeg, maar slapen zal niet meteen lukken. Geadop-teerd... niet te geloven. Eerst eens zien wat deze Finn haar te vertellen heeft, dan ziet ze wel verder!

's Ochtends is het meestal niet druk in de boekwinkel. De chef van Sophie, Max Meyling, is al aan het werk als zij om halfnegen binnenstapt. Er is zoals zo vaak een nieuwe bestelling binnengekomen. Dat betekent controleren en noteren. En ook nog prijzen. Dat zijn karweitjes die Max graag zelf doet. Voor de rest laat hij Sophie haar gang gaan. Ze zijn een goed team en begrijpen elkaar zonder er veel woorden aan vuil te maken.

'Koud!' huivert Sophie als ze midden in de winkel blijft staan. Ze wikkelt een onmogelijk lange sjaal van haar hals en trekt haar muts van haar hoofd.